

B. Mihály Csilla
VADÁSZBALESET

A fákra ólmos fellegek tapadtak,
alattuk sír a sárba gyúrt avar,
szemek kutatják lábnyomát a vadnak,
a naphoz zárszót zeng a kürt hamar.

Vércseppek ízét hordja szét az alkony,
kopók ügetnek át a tölgyesen,
felborzolódt a sóhaj ráng az ajkon,
eláll a szél, hogy végképp csönd legyen.

PISZKOZAT

Tövist neveltem, jössz, kitéped,
nem kell a szívbe holt anyag.
Már hófehér a kinti élet,
ezüst harangok bonganak.

Kinyílt az ég, hogy megsegítsen,
mert álmom gyűrött piszkozat;
nincs senki itt, csak én s az Isten,
fagyos kezével tisztogat.

Vérem csorog, de még nem unja,
sebészsíkével húsba vág,
úgy állok közben égbe nyúlva,
mint édenkerti néma fák.

NOVEMBER

Hajnalt rikoltoz, ráng a szélkakas,
alázenél a méregzöld redőny,
csak folt a nap, kopottas rézgaras,
gurulni kezd a rég megdőlt fenyőn.

Lenéz, utánanyúl az ég maga,
a ködbabák csoszogva oszlanak,
kezükből leng az elmúlt éjszaka:
halott papírra csorgatott szavak.

November ül megint a szívemen,
bakancs a lábán, másikon topán;
királyom várom, jöjjön díztelen
a messzeségnek tejfehér lován.

A FOLYÓNÁL

Hallgattam újra, úgy, mint senki eddig,
a mélynek lassú, habzó sóhaját,
mint hálászó, ha ajkamon kifeszlik,
s egy pillanatra lényed fonja át,
olyan nyugalmat vont körém remegve,
a hangja tiszta dallammá dagadt,
amíg a gonddal megrakott dereglye
elindult messze, árnyas fák alatt.

A nap korongja nagy, kövér parázsként
felizzott akkor még a szívemen,
éreztem, már a bensőm mintha más fényt
pulzálna vissza csöndben, díztelen,
s mint szomjazó, ha hús vízért letérdel,
és új reményért ázva-fázva esd,
a holnapoknak szánt ígéretével
csillagszekéren szállt alá az est.